

Biblické texty:

Jeremjáš 11,18-20: Hospodin mi dal vědět o jejich skutcích; znám je. Kdysi jsi mi je ukázal. Byl jsem důvěřivý jako beránek vedený na porážku. Nevěděl jsem, co proti mně zamýšlejí. „Porazme strom i s ovocem, vytněme jej ze země živých, ať už není připomínáno jeho jméno.“

Hospodine zástupů, soudce spravedlivý, ty zkoumáš ledví i srdce, kéž spatřím tvou pomstu nad nimi. Vždyť tobě jsem předložil svůj spor.

List Jakubův 3,16-4,3.7-8a: Vždyť kde je závist a svárlost, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez předsudků a bez přetvářky. Ovoce spravedlnosti sklídí u Boha ti, kdo rozsévají pokoj. Odkud jsou mezi vámi boje a sváry? Nejsou to právě vášně, které vás vedou do bojů? Chcete mít, ale nemáte. Ubíjíte a nevražíte, ale ničeho nemůžete dosáhnout. Sváříte se a bojujete – a nic nemáte, protože neprosíte. Prosíte sice, ale nedostáváte, protože prosíte nedobře: jde vám o vaše vášně. Podříd'te se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám. Umyjte si ruce, hříšníci, a očist'te svá srdce!

Marek 9,30-37: Když odtamtud vyšli, procházeli Galileou; Ježíš však nechtěl, aby se o tom vědělo, neboť učil své učedníky a říkal jim: „Syn člověka je vydáván do rukou lidí a zabijí ho; a až bude zabit, po třech dnech vstane.“ Oni však tomu slovu nerozuměli a báli se ho zeptat. Přišli do Kafarnaum. Když byl doma, ptal se jich: „O čem jste cestou uvažovali?“ Ale oni mlčeli, neboť cestou se mezi sebou dohadovali, kdo je největší. Ježíš usedl, zavolal svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebník všech.“ Pak vzal dítě, postavil je doprostřed nich, objal je a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí v mém jménu, přijímá mne; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“

Výrok z jiného světa

Evangelista Marek nám vypráví tajemství Ježíšova příběhu a vyústění jeho života. Tajemství je sice sděleno: Ježíš učí učedníky (opakovaně jim to říká), že Mesiáš bude trpět, bude odsouzen k smrti, opravdu také zemře a vstane z mrtvých. Učedníci to vůbec nepochopili, ba ani to nechtěli poslouchat. To platí i dnes, kolik je lidí, kteří o Ježíši a křesťanské víře nechtějí ani slyšet.

Kdo se ovšem rozhodne poslouchat, začne svůj život měnit, vydá se Ježíše poznávat a následovat, musí se učit, že utrpení, služba, posměch, odmítnutí se mu nevyhne.

Většina křesťanů je učedníkům podobná, dokonce i církve. Vždy, když touží po prosazení své moci, když násilím nebo zákony a příkazy nutí lidi k poslušnosti, když i dnes by možná rádi získali mocenský vliv. Má to svou logiku, protože pak lze věci ve velkém ovlivňovat. Lidem se něco nařídí, vydá se zákon a je hotovo. Akorát, že lidé pak dodržují zákony tzv. naoko, nebo je využívají až i zneužívají.

Ježíš nechtěl a netoužil po masovém úspěchu, nepřišel mocensky usednout na trůn. Přesto ho ti, kdo moc měli, zajali a nechali odsoudit. Vnímali ho jako veliké ohrožení svých pozic. Ježíš

netoužil oslovit masy, ale pouze ty, kdo měli uši k slyšení. Měnili své životy podle Ježíšova příkladu, a tak jim byla dána Boží milost správně slyšet a rozumět. Jinak vyučování o utrpení padá na neúrodnou zem.

Jak jsme na tom podobně. V daný okamžik, když si o utrpení Ježíše čteme, snad ani nemůžeme rozumět, ale možná později se rozpomínáme. Stejně jako učedníci, kteří denně byli s Ježíšem, ale o utrpení nechtěli slyšet, ani tomu nerozuměli, ale později po vzkříšení se na ta slova rozpomenuli. A najednou jim začala dávat smysl.

O čem uvažovali cestou, když jim říká o svém utrpení, a oni se dohadují, kdo je z nich nejlepší, největší. Kdo je nejdůležitější, nejvýznamnější. Ježíš říká, kdo je největší, buď služebníkem všem. Učedníci nechápou, jako velmi často i my.

Výrok z jiného světa - je to řád Božího království a má zcela jiná měřítko a jinou stupnici hodnot, než to, čím se doposud učedníci řídili. Zásada shrnující všechny ostatní měřítka zní „Kdo chce být první, musí být poslední a služebník všech.“ Právě prvenství a pravá služba je v pokorné službě pro druhé. To proto, že nositel království Božího je trpící Syn člověka – Služebník Hospodinův, přítomný v ponížení a skrytosti, náš Pán a Spasitel Ježíš Kristus. V moci a slávě ho očekáváme.

Dítě – je šifra: „kdo nepovažuje nevýznamnost za důležitou, je vedle“. Příklad a vzor pokorné služby druhým ukazuje Ježíš názorně na dítěti: „Kdo přijme jedno z takových dětí v mém jménu, přijímá mne; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“ Dítě bylo ve starověku málo ceněno, bylo něčím bezvýznamným, posledním. Nic se však nemění na Ježíšově přikázání: „Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebník všech.“ Jen dnešní doba posunula dítě na jiné místo, než kde bylo za starověku. A že to zase není podle Božího řádu, se často přesvědčujeme. Na jedné straně se dětem přisuzuje nadřazené postavení a práva, na druhé straně mnoho dětí vyrůstá v prostředí, které je psychicky (někdy i fyzicky) poškozují a ony pak celý život nesou toho následky a ve svém důsledku i jejich blízcí a celá společnost.

